TRANSIRO

ALGERNON BLACKWOOD

TRANSIRO

ALGERNON BLACKWOOD

★

Transiro

Johano Kotburio estis survoje hejmen de la butikoj, liaj brakoj plenaj de Kristnaskaj donacoj. Estis post la sesa kaj la stratoj estis tre plenplenaj. Li estis ordinara viro, loĝis en ordinara suburba apartamento, kun ordinara edzino kaj kvar ordinaraj infanoj. Li ne opiniis ilin ordinaraj, sed ĉiuj aliaj opiniis ilin. Li havis ordinarajn donacojn por ĉiu, malmultekostan inksorbilo por sia edzino, malmultekostan aerpafilon por la plej aĝa knabo, kaj tiel plu. Li estis pli ol [kvindekjara], kalva, en oficejo, deca en menso kaj kutimoj, de necertaj opinioj, necerta politiko kaj necerta religio. Tamen li konsideris sin decidita, pozitiva sinjoro, tute nekonscia, ke la matena gazeto determinis liajn opiniojn por la tago. Li nur vivis—de tago al tago. Fizike, li estis sufiĉe kapabla, krom malforta koro (kiu neniam ĝenis lin); kaj lia somera ferio estis malbona golfo, dum la infanoj banis kaj lia edzino legis "Garvice" sur la sabloj. Kiel la plimulto de la homoj, li sonĝis senlabore pri la pasinteco, malklarigis la nunecon kaj divenis malklare—post imagiva legado foje—pri la estonteco.

"Mi ŝatus pluvivi, jes," li diris, "kondiĉe ke ĝi estu pli bona ol ĉi tio," pririgardante siajn edzinon kaj infanojn, kaj pensante pri sia ĉiutaga laboro. "Alie—!" kaj li levis la ŝultrojn, kiel kuraĝulo devus.

Li iris al la preĝejo regule. Sed nenio en la preĝejo konvinkis lin, ke li efektive pluvivis, same kiel nenio en la preĝejo logis lin esperi, ke li faros. Aliflanke, nenio en la vivo persvadis lin, ke li ne faras, ne farus, ne povus {new faras, ne faros, ne povos.}. "Mi

estas Evoluiisto,” li amis diri al pripensemaj kunuloj (super glaso), neniam aŭdinte, ke darvinismo estis iam pridubita….

Kaj tiel li venis hejmen gaje, feliĉe, kun sia aro da Kristnaskaj donacoj “por la edzino kaj etuloj,” karesante sin pro ilia fervora ĝuo kaj ekscito. La antaŭan nokton li prenis “la edzinon” por vidi Magion ĉe fajna Londona teatro kie la Intelektularo iris—kaj estis eksterordinare ekscitita. Li iris demande, tamen atendante ion ekster de al ordinara. “Ĝi ne estas muzika,” li avertis ŝin, “nek farso, nek komedio, por tiel diri”; kaj responde al ŝia demando pri tio, kion diris la Kritikistoj, li tordiĝis, suspiris kaj rektigis sian malŝika kravaton kvar fojojn en rapida sinsekvo. Ĉar neniu “Viro en la Strato,” kun ia pretendo je memrespekto, povus esti atendita kompreni tion, kion la Kritikistoj diris, eĉ se li komprenus la Teatraĵon. Kaj Johano respondis vere: “Ho, ili nur diris aferojn. Sed la teatro ĉiam estas plena—kaj tio estas la sola provo.”

Kaj ĵus nun, dum li transiris la plenplenan Cirklon por kapti sian buson, hazarde okazis, ke lia menso (ekvidinte reklamon) estis plena de ĉi tiu aparta Teatraĵo, aŭ, pli ĝuste, de la efiko, kiun ĝi al li produktis tiutempe. Ĉar ĝi ekscitis lin—neklarigeble: per sia mirinda spekulativa indiko, sia granda aŭdaco, sia vigla kaj spirita beleco…. Penso plonĝis por trovi ion—plonĝis post tiu ĉi bizara sugesto de pli granda universo, post ĉi tiu kvazaŭ ŝercema sugesto, ke homo ne estas la sola—tiam plene sin ĵetis kontraŭ frazo, kiun memoro puŝis suben lian nazon: “Scienco ne elĉerpas la Universon”—kaj samtempe plene sin ĵetis kontraŭ detruo de alia speco ankaŭ…!

Kiel ĝi okazis, li neniam precize sciis. Li vidis Monstron kolerrigardantan lin per okuloj de flamanta fajro. Estis terure! Ĝi kuregis sur lin. Li evitis…. Alia Monstro renkontis lin ĵus ĉirkaŭ la stratangulo. Ambaŭ venis al li samtempe…. Li evitis denove—salto kiu eble superus obstaklon facile, sed estis tro malfrue.

Inter la paro de ili—lia koro laŭvorte en sia ezofago—li estis senkompate kaptita.... Ostoj krakis.... Estis milda sento, glacie malvarma kaj varma kiel fajro. Kornoj kaj voĉoj muĝis. Batilajn ramojn li vidis, kaj karapacon el fero.... Poste blindigan lumon.... “Ĉiam alfrontu la trafikon!” li memoris kun freneza kriego—kaj, pro ia eksterordinara sorto, eskapis mirakle sur la kontraŭan pavimon....

Estis neniu dubo pri tio. Per la haŭto de siaj dentoj li evitis sufiĉe malbelan morton. Unue... li pripalpis por siaj donacoj—ĉiuj estis sekuraj. Kaj tiam, anstataŭ sin gratuli kaj spiron preni, li rapidis hejmen—piede, kio pruvis, ke lia menso perdis la regadon iomete!—pensante nur, kiel seniluziigitaj la edzino kaj infanoj estus, se—se io estus okazinta. ... Alia afero, kiun li ekkomprenis, sufiĉe strange, estis, ke li ne plu efektive amas sian edzinon, sed nur havis grandan korinklinon por ŝi. Kio lin ekpensigis pri tio, nur la Ĉielo scias, sed li ja ekpensis pri ĝi. Li estis honesta viro sen pretendo. Ĉi tio venis kiel malkovro iel. Li turniĝis dum momento, kaj vidis la homamason amasiĝintan ĉirkaŭ la implikitaj taksioj, la policanajn kaskojn brilantajn en la lumoj de la montrofenestroj... poste rapidis denove, liaj pensoj plenaj de la ĝojo, kiun liaj donacoj donus... de la petolantaj infanoj... kaj de lia edzino—benu ŝian facilaniman koron!—rigardanta la misterajn pakaĵojn....

Kaj, kvankam li neniam povis klarigi kiel, li baldaŭ staris ĉe la pordo de la malliberejo-simila konstruaĵo, kiu enhavis lian apartamenton, marŝinte la tutajn tri mejlojn! Liaj pensoj estis tiom okupataj kaj absorbataj, ke li apenaŭ rimarkis la longecon de laciga marŝo.... “Krome,” li pripensis, pensante pri la apenaŭ eskapo, “mi havis malagrablan ŝokon. Ĝi estis d——inda proksima afero, nun kiam mi ekpensas pri ĝi....” Li ja sin sentis iom nestabila kaj perpleksa.... Tamen, samtempe, li sentis sin eksterordinare gaja kaj facilanima. ...

Li kalkulis siajn Kristnaskajn pakaĵojn… brakumis sin en anticipa ĝojo… kaj rapide enlasis sin per sia klinka ŝlosilo. “Mi malfruas,” li ekkomprenis, “tamen kiam ŝi vidos la brunpaperajn pakaĵojn, ŝi forgesos diri eĉ vorton. Dio benu la fidelanimulon.” Kaj li milde uzis la ŝlosilon duafoje kaj eniris sian apartamenton piedpinte.… En lia menso estis la majstra impulso de tiu posttagmezo—la plezuro, kiu ĉi tiuj Kristnaskaj donacoj donus al liaj edzino kaj infanoj.…

Li aŭdis bruon. Li pendigis ĉapelon kaj mantelon en la malvasta vestiblo (ili neniam nomis ĝin “halo”) kaj mallaŭte moviĝis al la salona pordo, tenante la pakaĵojn malantaŭ li. Nur pri ili li pensis, ne pri si mem—pri sia familio, tio estas, ne pri la pakaĵoj. Puŝante la pordon ruze malfermete, li enrigardis kaŝe. Je lia miro, la ĉambro estis plena de homoj! Li rapide retiriĝis, scivolante, kion ĝi signifis. Ĉu festo? Kaj sen ke li sciis pri tio! Eksterordinare!… Akra seniluziiĝo trafis lin. Tamen, kiam li retropaŝis, la vestiblo, li vidis, estis plena de homoj ankaŭ.

Li estis nekutime surprizita, tamen iel tute ne surprizita. Homoj gratulis lin. Estis perfekta amaso da ili. Cetere, li konis ilin ĉiujn—malklare rememoris ilin, almenaŭ. Kaj ili ĉiuj konis lin.

“Ĉu ĝi ne estas ludo?” ridis iu, frapetante lin sur la dorson. “Ili ne havas la plej malgrandan ideon…!”

Kaj la parolanto—estis la maljuna Johano Palmero, la librotenisto ĉe la oficejo—emfazis la “ili.”

“Ne la plej malgranda ideo,” li respondis ridetante, dirante ion, kion li ne komprenis, tamen sciis esti ĝusta.

Lia vizaĝo, ŝajne, montris la absolutan konfuzon, kiun li sentis. La ŝoko de la kolizio estis pli granda ol li ekkomprenis evidente. Lia menso estis vaganta.… Eble! Nure la stranga afero estis—li neniam sentis sin tiel klarkapa dum sia vivo. Dek mil aferoj subite simpliĝis. Tamen, kiel dense ĉi tiuj homoj kunpremiĝis ĉirkaŭ li, kaj kiel—familiare!

“Miaj pakaĵoj,” li diris, ĝoje puŝante sian vojon tra la amaso. “Ĉi tiuj estas Kristnaskaj donacoj, kiujn mi aĉetis por ili.” Li kapindikis al la ĉambro. “Mi ŝparis dum semajnoj—haltigis cigarojn kaj bilardon kaj—kaj plurajn aliajn bonajn aferojn—por aĉeti ilin.”

“Bona viro!” diris Palmero kun feliĉa rido. “Estas la koro, kiu gravas.”

Kotburio rigardis lin. Palmero diris mirindan veron, tamen—homoj malverŝajne komprenus kaj kredus lin.... Ĉu ne?

“Ĉu?” li demandis, sentante sin farĉita kaj stulta, konfuzita ie inter du signifoj, unu el kiuj estis belega kaj la alia stulta preterkredeble.

“Bonvolu, S-ro Kotburio, enpaŝi. Ili atendas vin,” diris afabla, pompa voĉo. Kaj, akre turniĝante, li renkontis la mildajn, malsaĝajn okulojn de Sinjoro Jakobo Epifanio, direktoro de la Banko kie li laboris.

La efiko de la voĉo estis tuja pro longa kutimo.

“Ĉu ili estas?” li ridetis kore, kaj antaŭiĝis kvazaŭ pro la kutimo de multaj jaroj. Ho, kiel feliĉe kaj gaje li sin sentis! Lia korinklino al lia edzino estis reala. Romaneco ja malaperis, tamen li bezonis ŝin—kaj ŝi bezonis lin. Kaj la infanojn—Miljo, Biljo, kaj Ĵino—li profunde amis ilin. La vivo estis vivinda vere!

En la ĉambro estis homamaso, tamen—miriga silento. Johano Kotburio ĉirkaŭrigardis sin. Li antaŭiĝis al sia edzino, kiu sidis en la angula brakseĝo kun Miljo sur ŝia genuo. Multaj homoj parolis kaj cirkulis. Momente la homamaso pliiĝis. Li staris antaŭ ili—antaŭ Miljo kaj sia edzino. Kaj li parolis—antaŭtenante siajn pakaĵojn. “Estas Kristnaska Vespero,” li flustris timide, “kaj mi—alportis ion por vi—ion por ĉiuj. Rigardu!” Li tenis la pakaĵojn antaŭ iliaj okuloj.

“Kompreneble, kompreneble,” diris voĉo malantaŭ li, “tamen vi povus antaŭteni ilin tiel dum jarcento. Ili neniam vidos ilin!”

“Kompreneble ili ne faros. Tamen mi amas fari la malnovan, dolĉan aferon,” respondis Johano Kotburio—tiam scivolis kun anhelo de absoluta mirego kial li diris tion.

“Mi kredas—” flustris Miljo, rigardante fikse ĉirkaŭ ŝi.

“Nu, kion vi kredas?” ŝia patrino demandis akre. “Vi ĉiam kredas ion strangan.”

“Mi kredas,” la infano daŭris revade, “ke Paĉjo jam estas ĉi tie.” Ŝi paŭzis, poste aldonis kun la neebla konvinkiĝo de infano: “Mi certas, ke li estas. Mi sentas lin.”

Estis eksterordinara rido. Sinjoro Jakobo Epifanio ridis. La aliaj—la tuta amaso da ili—ankaŭ turnis siajn kapojn kaj ridetis. Sed la patrino, forpuŝante la infanon de si, leviĝis subite per perforta ekmovo. Ŝia vizaĝo estis iĝinta al kreto. Ŝi etendis siajn brakojn—en la aeron antaŭ si. Ŝi aĥ-enspiris kaj tremis. Estis terura angoro en ŝiaj okuloj.

“Rigardu!” ripetis Johano, “ĉi tiuj estas la donacoj, kiujn mi alportis.”

Tamen lia voĉo ŝajne estis sensona. Kaj, kun spasmo de glacia doloro, li rememoris, ke Palmero kaj Sinjoro Jakobo—antaŭ kelkaj jaroj—estis mortintaj.

“Estas magio,” li kriis, “sed—mi amas vin, Ĵenjo—mi amas vin—kaj—kaj mi ĉiam estis fidela al vi—tiel vera kiel ŝtalo. Ni bezonas unu la alian—ho, ĉu vi ne povas vidi—ni plu estados kune—vi kaj mi—eterne kaj eterne—”

“Pensu,” interrompis delikate tenera voĉo, “ne kriu! Ili ne povas aŭdi vin—nun.” Kaj, turniĝante, Johano Kotburio renkontis la okulojn de Everardo Minturno, ilia Prezidanto de la antaŭa jaro. Minturno estis sinkinta kun la Titaniko.

Li faligis siajn pakaĵojn tiam. Lia koro donis grandegan salton de ĝojo.

Li vidis ŝian vizaĝon—la vizaĝon de sia edzino—trarigardi lin.

Sed la infano rigardis rekte en liajn okulojn. Ŝi vidis lin.

La sekva afero, kiun li sciis, estis, ke li aŭdis ion tintetantan… treege fore. Ĝi sonis kiel mejlojn sub li—ene li—li mem estis sonanta—ĉio tute konfuzanta—kiel sonorilo. Ĝi estis sonorilo.

Miljo klinis sin malsupren kaj prenis la pakaĵojn supren. Ŝia vizaĝo brilis pro feliĉo kaj ridado.…

Sed viro eniris baldaŭ, viro kun ridinda, solena vizaĝo, krajono kaj kajero. Li portis malhele bluan kaskon. Malantaŭ li venis vico da aliaj viroj. Ili portis ion… ion… li ne povis ĝuste vidi, kio ĝi estis. Sed kiam li premis antaŭen tra la ridanta amaso por rigardi ĝin, li malklare distingis du okulojn, nazon, mentonon, profunde ruĝan ŝmiraĵon kaj paron da kunmetitaj manoj sur surtuto. Formo de virino falis sur ilin tiam, kaj… li aŭdis… mildajn sonojn de infanoj plorantaj strange… kaj aliajn sonojn… sonojn kiel de konitaj voĉoj… ridante… ridante gaje.

“Ili aliĝos al ni baldaŭ. Iras kiel ekbrilo.…”

Kaj, turniĝanta kun granda feliĉo en sia koro, li vidis, ke Sinjoro Jakobo diris ĝin, tenante Palmeron per la brako kiel kun ia natura, tamen neatendita amo de simpatia amikeco.

“Venu,” diris Palmero, ridetante kiel viro, kiu akceptas donacon en universala kunuleco, “ni helpu ilin. Ili neniam komprenos.… Tamen, ni ĉiaokaze povas provi.”

La tuta amaso antaŭiris kun ridado kaj amuziĝo. Estis momento de elkora, aŭtentika vivo finfine. Delico kaj Ĝojo kaj Paco estis ĉie.

Tiam Johano Kotburio ekkomprenis la veron—ke li estis mortinta.

Transition

John Mudbury was on his way home from the shops, his arms full of Christmas presents. It was after six o'clock and the streets were very crowded. He was an ordinary man, lived in an ordinary suburban flat, with an ordinary wife and four ordinary children. He did not think them ordinary, but everybody else did. He had ordinary presents for each one, a cheap blotter for his wife, a cheap airgun for the eldest boy, and so forth. He was over fifty, bald, in an office, decent in mind and habits, of uncertain opinions, uncertain politics, and uncertain religion. Yet he considered himself a decided, positive gentleman, quite unaware that the morning newspaper determined his opinions for the day. He just lived—from day to day. Physically, he was fit enough, except for a weak heart (which never troubled him); and his summer holiday was bad golf, while the children bathed and his wife read "Garvice" on the sands. Like the majority of men, he dreamed idly of the past, muddled away the present, and guessed vaguely—after imaginative reading on occasions—at the future.

"I'd like to survive all right," he said, "provided it's better than this," surveying his wife and children, and thinking of his daily toil. "Otherwise—!" and he shrugged his shoulders as a brave man should.

He went to church regularly. But nothing in church convinced him that he did survive, just as nothing in church enticed him

into hoping that he would. On the other hand, nothing in life persuaded him that he didn't, wouldn't, couldn't. "I'm an Evolutionist," he loved to say to thoughtful cronies (over a glass), having never heard that Darwinism had been questioned....

And so he came home gaily, happily, with his bunch of Christmas presents "for the wife and little ones," stroking himself upon their keen enjoyment and excitement. The night before he had taken "the wife" to see Magic at a select London theatre where the Intellectuals went—and had been extraordinarily stirred. He had gone questioningly, yet expecting something out of the common. "It's not musical," he warned her, "nor farce, nor comedy, so to speak"; and in answer to her question as to what the Critics had said, he had wriggled, sighed, and put his gaudy necktie straight four times in quick succession. For no "Man in the Street," with any claim to self-respect, could be expected to understand what the Critics had said, even if he understood the Play. And John had answered truthfully: "Oh, they just said things. But the theatre's always full—and that's the only test."

And just now, as he crossed the crowded Circus to catch his bus, it chanced that his mind (having glimpsed an advertisement) was full of this particular Play, or, rather, of the effect it had produced upon him at the time. For it had thrilled him—inexplicably: with its marvellous speculative hint, its big audacity, its alert and spiritual beauty.... Thought plunged to find something—plunged after this bizarre suggestion of a bigger universe, after this quasi-jocular suggestion that man is not the only—then dashed full-tilt against a sentence that memory thrust beneath his nose: "Science does not exhaust the Universe"—and at the same time dashed full-tilt against destruction of another kind as well...!

How it happened, he never exactly knew. He saw a Monster glaring at him with eyes of blazing fire. It was horrible! It rushed

upon him. He dodged.… Another Monster met him round the corner. Both came at him simultaneously.… He dodged again—a leap that might have cleared a hurdle easily, but was too late. Between the pair of them—his heart literally in his gullet—he was mercilessly caught.… Bones crunched.… There was a soft sensation, icy cold and hot as fire. Horns and voices roared. Battering-rams he saw, and a carapace of iron.… Then dazzling light.… “Always face the traffic!” he remembered with a frantic yell—and, by some extraordinary luck, escaped miraculously onto the opposite pavement.…

There was no doubt about it. By the skin of his teeth he had dodged a rather ugly death. First… he felt for his presents—all were safe. And then, instead of congratulating himself and taking breath, he hurried homewards—on foot, which proved that his mind had lost control a bit!—thinking only how disappointed the wife and children would have been if—if anything had happened.… Another thing he realised, oddly enough, was that he no longer really loved his wife, but had only great affection for her. What made him think of that, Heaven only knows, but he did think of it. He was an honest man without pretence. This came as a discovery somehow. He turned a moment, and saw the crowd gathered about the entangled taxicabs, policemen’s helmets gleaming in the lights of the shop windows… then hurried on again, his thoughts full of the joy his presents would give… of the scampering children… and of his wife—bless her silly heart!—eyeing the mysterious parcels.…

And, though he never could explain how, he presently stood at the door of the jail-like building that contained his flat, having walked the whole three miles! His thoughts had been so busy and absorbed that he had hardly noticed the length of weary trudge.… “Besides,” he reflected, thinking of the narrow escape, “I’ve had a nasty shock. It was a d——d near thing, now I come

to think of it….” He did feel a bit shaky and bewildered…. Yet, at the same time, he felt extraordinarily jolly and lighthearted….

He counted his Christmas parcels… hugged himself in anticipatory joy… and let himself in swiftly with his latchkey. “I’m late,” he realised, “but when she sees the brown-paper parcels, she’ll forget to say a word. God bless the old faithful soul.” And he softly used the key a second time and entered his flat on tiptoe…. In his mind was the master impulse of that afternoon—the pleasure these Christmas presents would give his wife and children….

He heard a noise. He hung up hat and coat in the poky vestibule (they never called it “hall”) and moved softly towards the parlour door, holding the packages behind him. Only of them he thought, not of himself—of his family, that is, not of the packages. Pushing the door cunningly ajar, he peeped in slyly. To his amazement, the room was full of people! He withdrew quickly, wondering what it meant. A party? And without his knowing about it! Extraordinary!… Keen disappointment came over him. But, as he stepped back, the vestibule, he saw, was full of people too.

He was uncommonly surprised, yet somehow not surprised at all. People were congratulating him. There was a perfect mob of them. Moreover, he knew them all—vaguely remembered them, at least. And they all knew him.

“Isn’t it a game?” laughed someone, patting him on the back. “They haven’t the least idea…!”

And the speaker—it was old John Palmer, the bookkeeper at the office—emphasised the “they.”

“Not the least idea,” he answered with a smile, saying something he didn’t understand, yet knew was right.

His face, apparently, showed the utter bewilderment he felt. The shock of the collision had been greater than he realised

evidently. His mind was wandering.... Possibly! Only the odd thing was—he had never felt so clearheaded in his life. Ten thousand things grew simple suddenly. But, how thickly these people pressed about him, and how—familiarly!

"My parcels," he said, joyously pushing his way across the throng. "These are Christmas presents I've bought for them." He nodded toward the room. "I've saved for weeks—stopped cigars and billiards and—and several other good things—to buy them."

"Good man!" said Palmer with a happy laugh. "It's the heart that counts."

Mudbury looked at him. Palmer had said an amazing truth, only—people would hardly understand and believe him.... Would they?

"Eh?" he asked, feeling stuffed and stupid, muddled somewhere between two meanings, one of which was gorgeous and the other stupid beyond belief.

"If you please, Mr. Mudbury, step inside. They are expecting you," said a kindly, pompous voice. And, turning sharply, he met the gentle, foolish eyes of Sir James Epiphany, a director of the Bank where he worked.

The effect of the voice was instantaneous from long habit.

"They are?" he smiled from his heart, and advanced as from the custom of many years. Oh, how happy and gay he felt! His affection for his wife was real. Romance, indeed, had gone, but he needed her—and she needed him. And the children—Milly, Bill, and Jean—he deeply loved them. Life was worth living indeed!

In the room was a crowd, but—an astounding silence. John Mudbury looked round him. He advanced towards his wife, who sat in the corner armchair with Milly on her knee. A lot of people talked and moved about. Momentarily the crowd increased. He stood in front of them—in front of Milly and his wife. And he

spoke—holding out his packages. “It’s Christmas Eve,” he whispered shyly, “and I’ve—brought you something—something for everybody. Look!” He held the packages before their eyes.

“Of course, of course,” said a voice behind him, “but you may hold them out like that for a century. They’ll never see them!”

“Of course they won’t. But I love to do the old, sweet thing,” replied John Mudbury—then wondered with a gasp of stark amazement why he said it.

“I think—” whispered Milly, staring round her.

“Well, what do you think?” her mother asked sharply. “You’re always thinking something queer.”

“I think,” the child continued dreamily, “that Daddy’s already here.” She paused, then added with a child’s impossible conviction, “I’m sure he is. I feel him.”

There was an extraordinary laugh. Sir James Epiphany laughed. The others—the whole crowd of them—also turned their heads and smiled. But the mother, thrusting the child away from her, rose up suddenly with a violent start. Her face had turned to chalk. She stretched her arms out—into the air before her. She gasped and shivered. There was an awful anguish in her eyes.

“Look!” repeated John, “these are the presents that I brought.”

But his voice apparently was soundless. And, with a spasm of icy pain, he remembered that Palmer and Sir James—some years ago—had died.

“It’s magic,” he cried, “but—I love you, Jinny—I love you—and—and I have always been true to you—as true as steel. We need each other—oh, can’t you see—we go on together—you and I—forever and ever—”

“Think,” interrupted an exquisitely tender voice, “don’t shout! They can’t hear you—now.” And, turning, John Mudbury met the

eyes of Everard Minturn, their President of the year before. Minturn had gone down with the Titanic.

He dropped his parcels then. His heart gave an enormous leap of joy.

He saw her face—the face of his wife—look through him.

But the child gazed straight into his eyes. She saw him.

The next thing he knew was that he heard something tinkling… far, far away. It sounded miles below him—inside him—he was sounding himself—all utterly bewildering—like a bell. It was a bell.

Milly stooped down and picked the parcels up. Her face shone with happiness and laughter.…

But a man came in soon after, a man with a ridiculous, solemn face, a pencil, and a notebook. He wore a dark blue helmet. Behind him came a string of other men. They carried something… something… he could not see exactly what it was. But when he pressed forward through the laughing throng to gaze upon it, he dimly made out two eyes, a nose, a chin, a deep red smear, and a pair of folded hands upon an overcoat. A woman's form fell down upon them then, and… he heard… soft sounds of children weeping strangely… and other sounds… sounds as of familiar voices… laughing… laughing gaily.

"They'll join us presently. It goes like a flash.…"

And, turning with great happiness in his heart, he saw that Sir James had said it, holding Palmer by the arm as with some natural yet unexpected love of sympathetic friendship.

"Come on," said Palmer, smiling like a man who accepts a gift in universal fellowship, "let's help 'em. They'll never understand.… Still, we can always try."

The entire throng moved up with laughter and amusement. It was a moment of hearty, genuine life at last. Delight and Joy and Peace were everywhere.

Then John Mudbury realised the truth—that he was dead.

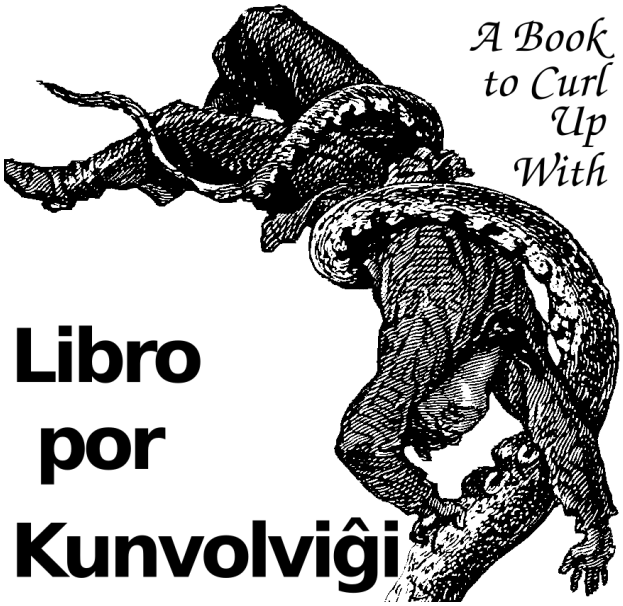

“Transition”

Verko: Algernon Blackwood (1913) CC-PD

Skribo: Project Gutenberg (2014) CC0

“Transiro”

Traduko kaj Eldono: Paul King (2025) CC0

Kovrilo estas el *Christmas lights on the Champs-Élysées Avenue* de Pierre Blaché (2020) CC0

Uzante ilojn kaj formatojn de *Standard Ebooks*

KOPIRAJTO

Senpaga kaj Libera

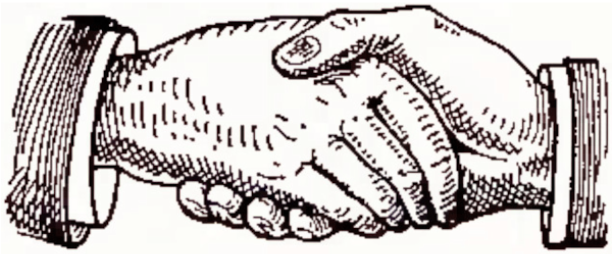

Free